

บทที่ 4

บทสรุป

จากการที่สื่อวิทยุและโทรทัศน์ของไทยนั้นมีรัฐเป็นเจ้าของสื่อ มีการจัดระบบการทำงานแบบระบบราชการ มีการประมูลคลื่นในแบบระบบอุปถัมภ์ ส่งผลให้สื่อวิทยุโทรทัศน์นั้นขาดอิสระภาพในการทำงาน ขาดความเป็นตัวของตัวเองในการนำเสนอข่าวสาร และไม่สามารถทำหน้าที่ของตัวเองได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้สื่อวิทยุโทรทัศน์กลายเป็นระบบการสื่อสารแบบทิศทางเดียวคือเป็นการสื่อสารจากรัฐสู่ประชาชนไม่สามารถทำหน้าที่สะท้อนสภาพความเป็นจริงของสังคมได้อย่างอิสระภาพ ยกตัวอย่างรายการมอต่างมูม เป็นรายการที่นำเอาปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมขึ้นมาถกเถียง และถูกตั้งระงับในช่วงสมัยของรัฐบาลนายบรรหาร ศิลปอาชา จะเห็นได้ชัดว่าไม่มีตัวบทกฎหมายใดที่ให้จํากัดสิทธิเสรีภาพของสื่อมวลชนในการนำเสนอข่าวสาร ในขณะที่รัฐบาลกลับมีอำนาจอย่างเต็มที่ในการออกคำสั่งดังกล่าว โดยอ้างถึงข้อตกลงระหว่างผู้ผลิตรายการกับหน่วยงานราชการผู้ควบคุมสื่อ

ดังนั้นรายการต่าง ๆ ที่จะสามารถปรากฏอยู่หน้าจอเครื่องรับโทรทัศน์ได้อย่างไม่มีปัญหานั้น มักจะเป็นรายการประเภทให้ความบันเทิง ซึ่งรายการบันเทิงที่ปรากฏอยู่ส่วนใหญ่ก็เป็นรายการที่มีได้ประเทืองปัญญาให้กับผู้ชมเท่าไรนัก รายการเกมส์โชว์เป็นรายการหนึ่งที่ผุดขึ้นมาเหมือนกับดอกเห็ดเพราะเป็นรายการที่ลงทุนเพียงครั้งเดียวก็ได้กำไรเป็นมหาศาลจากค่าโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ในรายการ รายการที่มีแนวความคิดในลักษณะแบบนี้มีแนวโน้มว่าจะเพิ่มมากขึ้น นั่นหมายถึงการเติบโตของสื่อโทรทัศน์ได้เน้นหนักไปในเรื่องของธุรกิจมอมเมาผู้บริโภคตามระบบทุนนิยม ที่บูชาลัทธิบริโภคนิยม

สื่อวิทยุโทรทัศน์นั้นถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือของกลุ่มผู้มีอำนาจในรัฐเท่านั้น คือ กลุ่มของรัฐบาล และกลุ่มของนายทุน ผลจากการที่สื่อวิทยุโทรทัศน์ถูกควบคุมโดยรัฐบาลนั้นทำให้คนในสังคมไทยมีสิทธิในการใช้คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าได้ไม่เท่ากัน ทำให้สื่อมวลชนกลายเป็นเพียงแค่ลำโพงของรัฐบาลกับนายทุน ดังนั้นจึงสมควรอย่างยิ่งที่จะผลักดันให้ประชาชนมีสิทธิที่จะเป็นเจ้าของสื่อเองได้ นั่นหมายถึง การจัดให้คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าเป็นทรัพยากรสาธารณะ พร้อมทั้งการให้

ความสำคัญของการที่สื่อวิทยุโทรทัศน์เป็นเวทีสาธารณะ และความคิดเห็นที่หลากหลายกับตลาด
ความคิดแบบเสรี เพื่อให้สื่อวิทยุโทรทัศน์ได้กลายเป็นสื่อของมวลชนอย่างแท้จริง

สำนักหอสมุด